

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐτος χίλια δεκακόσα κί' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κί' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπεὶ δὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτε,
κί' ὅσα φύλλα κί' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κί' οὔτε θέλω νταραθέρη — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Αὐγούστου δεκαεννιά,
μεγάλαις φέσταϊς εἰς τὸν ντουνηζ.

Ἐξήντα δύο πούντος καὶ διακόσα,
τοῦ Θεοδωρῆ ἐλύθηκε ἡ γλώσσα.

Δεληγιάνν' ὑποδοχῇ ἐν σεισμῷ καὶ ταραχῇ.

Ἑλλάς, ἀνάστα!.... μεδιᾷ ἡμέρα σωτηρίας....
Ὁ Στρατηλάτης ἐφθασεν ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας.
Τιμὴ 'στὸν πρωτοκάθεδρον, τὸν ἴσον καὶ τὸν πρῶτον,
παιᾶνας εἰς τὸν ἀρχηγὸν ἄς παῖς' ἡ μουσικὴ....
οἱ δοῦλοι κί' οἱ ἐλεύθεροι ἐξόπνησαν μὲ κρότον
καὶ πᾶς' Ἀντιπολίτευσις ἀξιωματικῇ.

Ὁ Δεληγιάννης ἐφθασε 'στὴν πόλιν τῶν Πατρῶν,
τῆς εὐγενοῦς καρδίας τοῦ ταχεῖς παλμοὺς μετρῶν.
Τί πάταγος καὶ τί πομπὴ μεγάλη ἐκεῖ πέρα!....
ἐφρένιασαν οἱ Πατρινοὶ, κανόνια πέφτουν κούφια,
σκούφιας πολλαῖς τινάζονται ἀπάνω 'στὸν ἀέρα
καὶ μὲς 'στῆς ἄλλαις φαίνεται καὶ τοῦ Ρικάκ' ἡ σκού-
[φια.

Ἐξ αἰγλῆς ἀκτινοβολεῖ τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ μούρη,
σκιρτᾷ τριγύρω ἐν βοῇ τὸ κραταῖον τοῦ κόμματος,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος μετὰ τοῦ Κοντογούρη
φιλοῦν τὸν πρωτοκάθεδρον γλυκὰ γλυκὰ 'στὸ στόμα,
κί' οἱ δύο μακαρίζοντες τοῦ κόμματος τὰς τύχας
ἀπὸ τῆς φθορότητας τοῦ τοῦ σύρου δὺς τρίχας.

Ἑλλάς ἀνέστη, ὅλοι τῶν φωνάζουν εἰς τὸν πρῶτον,
καὶ μάτς καὶ μοῦτς φιλήματα καὶ διαχύσεις τόσαι,
καὶ τρέχει πρὸς τὸν ἀρχηγὸν μετὰ κραυγῶν καὶ φώτων
ὁ περιούσιος λαὸς, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.

Καὶ ὅλο πάει κί' ἔρχεται τοῦ Θεοδωρῆ τὸ στήθος
καὶ χύνων δάκρυα χαρᾶς ἀσπάζεται τὸ πλῆθος.

Ἑλλάς ἀνέστη.... τί χαρὰ καὶ θέαμα ὁποῖον!....
δὲν ἡξιώθη τελετῆς τοιαύτης ὁ Σκηπτῶν.
Ἵψόνουν ὅλοι Γαλλικὰς κί' Ἑλληνικὰς σημαίας,
κί' ἐξέρχεται ὁ Ἀρχηγὸς ἐπὶ τῆς προκυμαίας
εἰς τάπητα πολύτιμον τοὺς πόδας τοῦ πατῶν
τροπαιοφόρος νικητῆς ἐν μέσῳ νικητῶν.

Κί' ὁ Κοντογούρης ἐν χαρᾷ κομπάζει καὶ φρουσκώνει
κί' ἀπᾶν εἰς τὴν ράχῃ τοῦ καδδῶλα τὸν σηκώνει,
καὶ μὲ ποικίλα φώσφορα καὶ φῶτα καὶ ρουκέταις
ποικίλως χρωματίζονται ἡ ἄσπρις τοῦ μπαρμπέταις,
καὶ τέλος πάντων ἀναβᾷ εἰς ὕψηλὸν ἐξώστην
τοιαῦτα λέγ' εἰς ἕκαστον τῆς Μιχαλοῦς χρεώστην.

ΔΕΛ.—ὦ! χαῖρε, πόλις προσφιλεῖς, ὦ πόλις τῶν Πατρῶν....
ἐκ Παρισίων ἔρχομαι τὰ μέλα ἐσπευσμένως,
ἔπου ὑπέστην δι' ἡμᾶν μεγάλων λατρῶν,
καὶ βλέπω τοὺς φιλάτους μου κατενθουσιασμένους.

Συνέφαγον μὲ πρόσωπα σπουδαῖα κί' ὕψηλά,
μετὰ τοῦ Σπουλλερ καὶ Καρῶ ἐλάλησα πολλὰ,
τὰ πάντα ἐπεσκόπησα μὲ τὴν εὐστοχίαν,
συνέτριψα καὶ τὴν τριπλὴν ἐκείνην συμμαχίαν,

παντού έπαίνων έτοχα κι' υποδοχής μεγάλης,
μ' εξέθεσε 'στην Έκθεσιν και ο Παντιās ο Ράλλης,
κι' εκεί γνωστή βασιλίσσα δέν 'ξέρω ποίων νήσων,
πρὸ τῆς οποίας έκλινα τὸ γόνυ ταπεινῶς,
ιδούσα κι' ἐκτιμήσασα τὸν ἐν τοῖς πρώτοις ἴσον,
τῆς ἀοπρῆς φθορίτας μου ἡράσθη ἔμμανῶς.
Κι' ἤθελε σώνει και καλὰ μαζί της νὰ με πάρη,
ἀλλὰ ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ δέν ἔπερνα χαμπάρι.

Και τώρα πάλιν ἔρχομαι μὲ χεῖρα στιβαρὴν
τὰ ἔργα τοῦ παμδελουροῦ Τρικουπῆ ν' ἀνατρέψω,
νὰ θραύσω τὴν φαυλότητα και τὴν διαφθοράν,
και τὴν λευκὴν μου κεφαλὴν μὲ λάχανα νὰ στέψω.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ἔλεγεν ἐν σθενερᾷ φωνῇ
κι' ἡ ρητορεία ἔτρεχε τοῦ ἐν τοῖς πρώτοις ἴσου,
ὁ φλογερὸς Ἐγκέλαδος ταράττει και δονεῖ
τὸ ἔδαφος τῆς Στερεᾶς και τῆς Πελοποννήσου,
μὰ σείονται βαρύβρεμοι κι' αἱ νῆσοι τῶν Κυκλάδων
και πᾶσα Ἡπειρος και γῆ κι' ὁ πόντος ὁ κελεύων,
και μυκηθμοὶ ἀκούονται ὑπόκωφοι και βόγγοι
και θρήνος γίνεται πολὺς εἰς ἓνα κι' ἄλλον τόπον,
ἀλλ' αἰφνης συγκλονίζεται κι' αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι,
και τοῦτο κρίνεται κακὸν ὑπὸ οἰωνοσκόπων.)

ΔΕΑ.—Μὴ φοβήθητε τὸν σεισμόν ... παρακαλῶ σιγῇ....
ἔταν ἐγὼ δημηγορῶ, σαλεύει δλ' ἡ γῆ.

(Και ἄλλος γίνεται σεισμός και νέο ξαφνικὸ
και πέφτουν κάμποσα γιαντὰ εἰς τὸ Αἰτωλικό.)

ΔΕΑ.—Τοῦ ὑπουργείου τάχιστα θὰ ἔχωμεν κιδείαν,
και δέν θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ταύτην τὴν καρδίαν
ὑπὲρ τῶν δούλων ἀδελφῶν καθόλου νὰ μὴ πάλῃ
και θὰ κατέλθωμεν ταχεῖς ἐν τῇ ἐνδόξῃ πάλῃ.

(Και τρίτος γίνεται σεισμός και πέφτουν δυὸ ἀχούρια
και 'ὅτ' Ἀγρίνι δώδεκα πλακόνονται γαῖθούρια.)

ΔΕΑ.—Παντοῦ, ὡς βλέπω, θύελλα σφοδρὰ ἐπαπειλεῖται
και νὰ μᾶς βοήθησε 'στὸ ἔργον, συμπολίται.

(Ναί, ναί, θὰ βοηθῶμεν, φωναίζουν μ' ἓνα στόμα,
κι' ἰδοὺ και τέταρτος σεισμός σφοδρότερος ἀκόμα,
και φαίνεται Ἡφαίστειον 'στὸν Ἀστακὸ ἐκεῖ
κι' ἀπὸ τῆ θάλασσα πετοῦν χταπόδια κι' ἀστακοί.)

ΔΕΑ.—Κι' ἔταν ἡμεῖς κατέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν,
τὰ θλιβερά σας πρόσωπα χαιδρὰ θὰ εἶναι κι' ἡμερὰ,
δέν θὰ σᾶς ἴδωμεν ὄχρους μὲ ὕψιν ἀπαισίαν
και τόσοι μεγαγχολικούς, καθὼς σᾶς βλέπω σήμερὰ.

(Εἶπεν αὐτὰ και ὁ λαὸς πηδῶν ζητωκραυγάζει,
πολλοὶ δὲ εἰς τὸ Αἶγιον συνώδευσαν τὸν ἄνδρα,
και λόγον πρὸς τοὺς Αἰγίους μίαν πεντάρας βγάζει
και γίνεται σεισμός κι' ἐκεῖ και πέφτει μία μάνδρα.

(Κατόπιν εἰς τὴν Κόρινθον ἐκ τοῦ Αἰγίου φθάνει
κι' ὁ, τ' εἶπε εἰς τὸ Αἶγιον τὸ ἐπαναλαμβάνει,
τὸν δὲ Ἠγέτην προσφωνεῖ εἰς Δελιγάννης ἄλλος,
τοῦ Θεωδράκη συγγενὴς και Δήμαρχος μέγας,
κι' ἡ Κόρινθος ἡ ἀφνειὸς σηκώνεται 'στὸ πόδι
και γίνεται κι' ἐκεῖ σεισμός και χάνει ἓνα βῶδι.

Κατόπιν εἰς τὰ Μέγαρα ἐκ τῆς Κορίνθου φθάνει
και λόγον πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς μίαν δεκάρας βγάνει,
τῶν δὲ Μεγάρων ὁ λαὸς κτυπᾷ τὰ παλαμάκια
και ρήτορες τὸν προσφωνοῦν μὲ ἄσπρα κοντοβράχια,
ἀλλ' ἔξαφνα σεισμός δονεῖ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς
και δέκα κάρα χάνονται μὲ τοὺς караγωγεῖς.

'Στὴν Ἐλευσίνα ἔπειτα πετᾷ ἐκ τῶν Μεγάρων
και βγάζει λόγον τέταρτον λεπτῶν δεκατεσσάρων,
εἰς τοῦτον δὲ και μερικὰ περὶ Κρητῶν προθέτει,
ἀμέσως δὲ τοῦ ἀπαντᾷ μ' εὐφράδειαν μεγάλην
Ρεντούμης ὁ ρητορικὸς μὲ τὸν Χατζημελέτη,
κι' ἐκεῖνος 'στὴν ἀπάντησιν ἀνταπαντᾷ και πάλιν.
Πλὴν μέγα θαῦμα ἐγίνε γιὰ νὰ χαρῇ τὸ κόμμα....
μόλις ἐκεῖ 'στὸ ἄγονον τῆς Ἐλευσίνας χῶμα
ἐπάτησε τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ τυχερὸ ποδάρει
'στὴν Ἐλευσίνα ἔξαφνα ἐφύτρωσε σιτάρι.

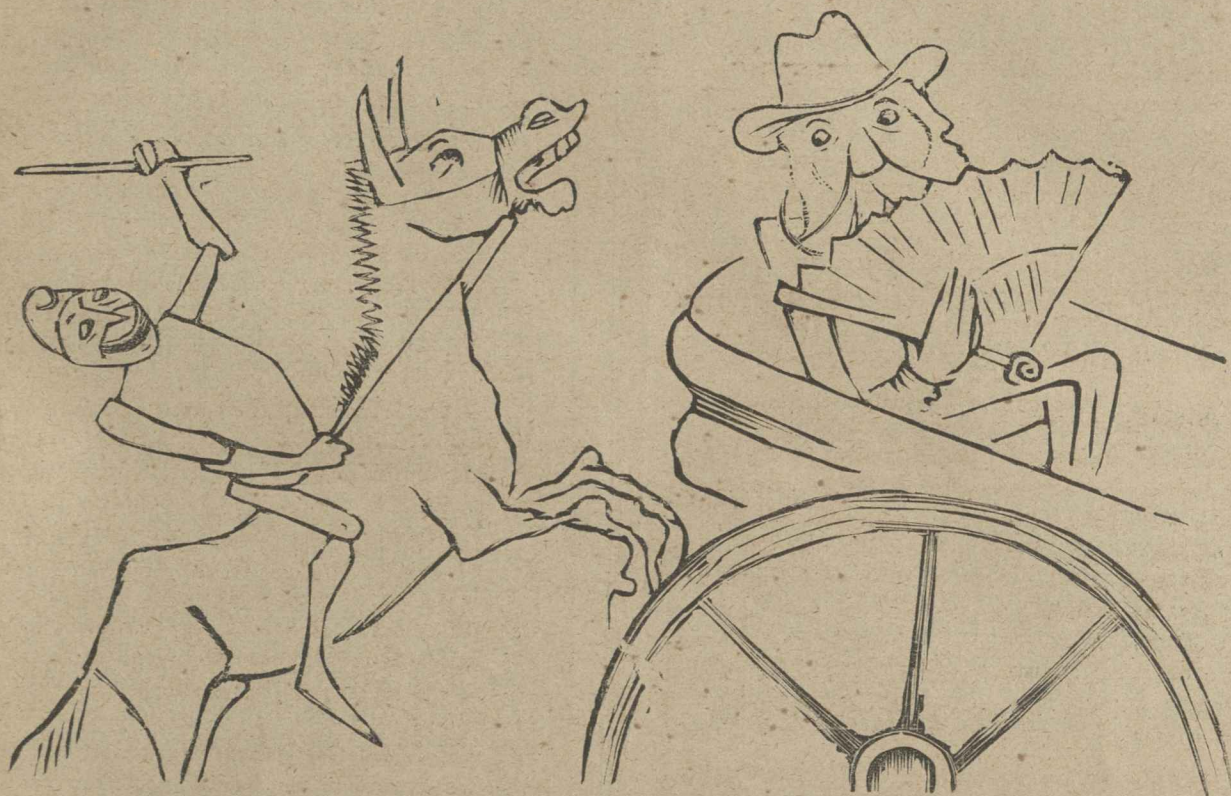
'Εξ Ἐλευσίνας ἔρχεται εἰς τὰς Ἰσπεφάνους
νὰ κεραυνώσῃ τοὺς δειλοὺς προδότες και τοὺς νάνους.
'Ἰδοὺ πολλῶν συντεχνιῶν σημαῖαι γαλαναί,
ἀλλὰ ἰδοὺ και τῶν Κρητῶν σημαῖαι μελαναί,
και ὅλη τῶν λωποδύτων ἡ εὐπρεπὴς σωρεία
και παραμάνναις μὲ μωρὰ και τόση μαγγαρία,
και φάλαγγες Παισιανῶν και νησιτικῶν χορεῖαι
και πατριῶται ἀληθεῖς μὲ ὄψεις ἐξημμένες,
και ἄλλο πλῆθος σύμμικτον και ἀρκεταὶ κυρίαί,
κοιλίας περιφέρουσαι πολὺ ἐξογκωμένες.

'Εφ' ἀμαξῶν προσέρχονται κι' ἐν σοβαρᾷ σιγῇ
οἱ προδόντες τοῦ κόμματος και ἄλλ' ὑπαρχηγοί,
τοῦ ποντοπόρου Θεωδράκη γενναῖοι συμπρωτῆρες,
ὁ Ράλλης, ὁ Ζυγομαλάς, και οἱ λοιποὶ σωτῆρες,
ἐν τοῦτοις και ὁ Κατσανδρῆς, πονῶν διὰ τὴν Κρήτην
πενθοῦσαν περιέφερε τὴν δίκαννόν του μύτην.

Οἱ πάντες σπεύδουν 'στὸν Σταθμόν μὲ βῆμα κατεπεῖον
Λεβιδῆς δὲ ὁ Νικολῆς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς
μοιράζει τὰποφόρια του 'στὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
κι' οἰκονομεῖται εὖτω πως ὁ κάθε φουκαρᾶς.

'Ο Στρατηλάτης ἔρχεται ... τραβάτε παραπέρα ...
μπάμ! μπούμ! ρουκέταις, φώσφορα και σμπάρα 'στὸν ἀέρα.
'Ο Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων,
ὑψοῦται δὲ κοινορτὸς τοὺς πάντας ἐκτυφλώτων,
και τρέχουν δίφροι κι' ἀμαξαὶ πολλαὶ ἀπὸ ρυτῆρος
και φθάνουν αἱ ζητωκραυγαὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,
ἐνῷ τὸ πλῆθος χαιρετᾷ ὁ ὑψιπέτης ἥρωας,
ὁ τῶν Ἀρχαδῶν ἄλλοτε τὰ στέρνα συγκινῶν.

Μετ' αὐτῶν τὸν Ἀρχηγὸν οἱ πάντες χαιρετίζουν,
και κλαῖνε γυναῖκόπαιδα και ἱπποὶ χρεμετίζουν,

μαλλὰ κουδάρια γίνεται τὸ ἓνα κι' ἄλλο φύλον,
ἀκούονται γαυγίσματα πατριωτῶν και σκύλων,
και τραγουδοῦν οἱ νησιτικοὶ ἐλευθερίας στίχους,
ἐξείροντες τὴν τελετὴν τὴν τόσοι ἐξαισίαν,
ἐνῷ Ζακχαῖοι μερικοὶ πηδοῦν εἰς μανδροτοίχους
νὰ καμαρώσουν ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἔθνους τὸν Μεσσίαν.

'Ο Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πλήρης μεγαλείου,
κι' ἐξάρωσαν οἱ μισοὶ χωρὶς νὰ βγάλουν μόκο,
και δέκα μάτσα φώσφορα ἐνὸς καπνοπωλείου
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μονάχα 'πῆραν φόκο.

Εἰς τὸν Ἠγέτην ἔρχονται ὁ Ράλλης κι' οἱ λοιποὶ
κι' οἱ προεστῶτες τῶν Κρητῶν και ἄλλοι καπετάνοι,
ἐνῷ δὲ λόγον ἀρχινᾷ ὁ ἀρχηγὸς νὰ 'πῇ
ἀπὸ τὰ τόσα φώσφορα ξερόδηχας τὸν πῆλιν.

'Ακολουθοῦν περιχαρεῖς ἐλεύθεροι και δούλοι
και παιανίζ' ἡ μουσικὴ κι' ἀκούεται νταούλι,
καθόλα δὲ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὸν φορογαῖδαρό του,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἀγόρασε γιὰ τάρωστο μωρὸ του,
μὲ ἔλα τὰ μουρέλια του κι' ὀλέμαυρη παντιέρα
σκούζει 'στὸ πλῆθος τῆς πομπῆς «βαρδὰτε παραπέρα»,
φωνάζει δὲ κι' ἡ Φασουλὴ καθόλα σὲ πουλάρει:
«δῆλτε το' ἀπεθαμμένοι σας και τοὶ ἀπομεινάρει.»

'Στὸν οἶκον τέλος ἔφεραν αὐτὸν τὸν λαοσώστην
κι' ἐκ τῶν ἀστέρων και πυρῶν ὁ κόσμος καταυγάζει,

ὁ δὲ Ἠγέτης κάτωχρος προκύπτει 'στὸν ἐξώστην
και λόγον εἰκοσι λεπτῶν 'στοὺς Ἀθηναίους βγάζει.

ΔΕΑ.—Μὲ λύπην μου παρατηρῶ και πάλιν ὅπως πρῶτα
πῶς ἐκ τῆς πείνης τῆς πολλῆς βρωμοῦν πολλῶν τὰ
[χινῶτα,
ἡ δὲ νηστεία, φίλοι μου, γνωστὸν ἐκ πείρας τόση
πῶς κατεργάζεται πολλὰ και δὴ διεδηλώσεις.
Προδότες τρώγουν λαίμαργοι τὴν δόστην πατρίδα,
χωρὶς νὰ δίδουν κι' εἰς ἡμᾶς μικρὴν τινα μερίδα,
και ἀποστρέφει ὁ λαὸς τὸ πρόσωπον μὲ φρίκην
και ἤρατο περιφανῇ ὁ Κανταγόρης νίκην.

'Αν δὲ ὁ εὐγενὴς λαὸς και πάλιν εὐδοκίῃ
ὁ Μπουμπουλῆς 'στὸν προσεχῆ ἀγῶνα νὰ νικήσῃ,
τότε βαθὺς ἀνοίγεται εἰς τὸν Τρικουπὴν τάφος,
ἡμεῖς δὲ πᾶσαν συνδρομὴν θὰ δώσωμεν 'στὴν Κρήτην,
και τὸ σάθρον θὰ σώσωμεν τῆς πολιτείας σκῆψος,
πυξίδα μόνην ἔχοντες τοῦ Κατσανδρῆ τὴν μύτην.

'Αν δὲ, πολῖται, τῆς λεπτῆς καρδίας μας τὰ βῆθη
δέν θέλουν νὰ συγκινηθοῦν 'στὸν ἀδελφῶν τὰ πάθη,
τὸ λέγω τώρα και εἰς σᾶς μὲ τὴν ψυχὴν μου ὀλγῇ,
καθὼς τὸ εἶπα φανερὰ και 'στὸν Πατῶν τὴν πόλιν,
πῶς θὰ τὰ παρασφίξωμεν νὰ ἐνθουσιαστοῦν
κι' ἐκ νέου οἱ Ἀρχαδῆες μας τὸ ξίφος θὰ ζωσθοῦν.

(Ἐνφ τοιαῦτα ὁμιλεῖ, χωρὶς νὰ πιγῇ σουμάδα, με τόνον ἀρειμάνιον, πολεμικόν κι' ὀργίλον, καὶ ἄλλος γίνεται 'σεισμὸς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ κομματίζονται πτερὰ πολλῶν ἀνεμομύλων.)

ΔΕΔ.—Κι' ἂν τύχη ὡς 'στὸ κόκκαλο νὰ φθάσῃ τὸ μαχαίρι, προθύμως θ' ἀποκόψωμεν καὶ τὸ δεξιὸν μας χέρι, διότι ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι Ἀδερφίται, ὡς πρὸ πολλοῦ ἀποκοπὴν τὸ ἄλλο θεωρεῖται. Τοιοῦτον μέχρι σήμερον τὸ πρόγραμμά μας ἦτον καὶ φοβισμένη πάντοτε μὲ εἶδε ἡ Εὐρώπη, κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυσα τὸν πόλεμον κηρύττων, ἂν καὶ ἡ χεὶρ ἢ δεξιὰ ἐκ ρίξης ἀπεκόπη.

(Ἀκούσατε! Ἀκούσατε!... φωνάζουν μερικοὶ κι' ἐνθουσιάζει τὴν λαὸν πολέμου μουσική.)

ΔΕΔ.—Ἐν τούτοις ἐπιλέγομεν πῶς ἀπὸ τῆς Κερκύρας μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ἀστεος τῶν φίλων Ἀθηναίων οἱ πάντες τοὺς ὑπουργικοὺς ἐχθαίρουσι ὀλετήρας καὶ ρίπτουν ἐναντίον των ραγδαίον κεραυνόν. Ἄν δὲ μαυρίσῃ καὶ τὸν Γκιών ἢ νήσος τῶν Τηνίων καὶ νέαν νίκην ἄρωμεν ἐκ τῶν πολὺ σπανίων, βεβαίως τότε θάπτεται τῶν προδοτῶν τὸ σμήνος καὶ μεθ' ἡμῶν συντάσσεται ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τήνος.

Ἄν δὲ ὑπῆρχεν ἀληθῶς κοινότης αἰσθημάτων, τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν θὰ ἦτον ἄλλως πῶς, ἢ Πύλη θὰ εἰσέηκουε τοσούτων αἰτημάτων καὶ θὰ ἐξεπληρώνετο τῆς Κρήτης ὁ σκοπός. Πλὴν τώρα συσσωρεύονται πυκνὰ καὶ μαύρα νέφη κι' οὐδεὶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν πεποιθήσιν δὲν τρέφει, καὶ διὰ τοῦτο βλέπετε τοὺς Μαραθωνομάχους νὰ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω μου μὲ νηστικούς στομάχους.

Ἄν δὲν καταλαμβάνετε τί λέγω, συμπολιταί, μὴ μ' ἐρωτᾶτε παντελῶς, διότι μ' ἐνοχλεῖτε. Ἀκαταλήπτως ἂν λαλῶ καὶ διπλωματικῶς, τοιοῦτοτρόπως ὁμιλεῖ καθεὶς πολιτικός.

Πρὸ τῆς παρούσης θέσεως καρηθαρῶ καὶ φρίττω καὶ ὀλοόζω καὶ θρηγῶ καὶ εἴμ' ἐν ἀγωνίᾳ.... καὶ νῦν ἄς ἀνακράξωμεν «τὸ ἔθνος ὅλον ζήτω, ἢ Κρήτη, τὸ Βυζάντιον, καὶ ἡ Μακεδονία.»

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἀρχηγὸς μὲ δύνῃμιν πνευμόνων κι' ἀμέσως ἐταράχθησαν οἱ τάφοι τῶν προγόνων, καὶ ὅλη τὴν Ἀγιά Σοφιά ἐκλόνισε σεισμὸς καὶ τὸ Σεράγι τοῦ Χαμίτ τὸ ἐπίασε σπασμὸς, ὁ δὲ λαὸς τὸν ἔδλεπε μὲ μάτια δακρυσμένα καὶ λόγον τοῦ ἐφώναζε νὰ βγάλῃ ἄλλον ἕνα.

(Ἐνφ δὲ τὸ ἐλεύθερον καὶ σκληρωμένον γένος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπήγαγε πηγάλα, ἐντὸς τοῦ πλήθους προχωρεῖ κι' ὁ Φασουλῆς μὲ σθένος, καὶ τὸν Ἡγέτην προσφωνεῖ 'στὸν γάϊδαρο καθδάλα.

ΦΑΣ.—Ὡς εὖ παρέστης, Ἀρχηγέ καὶ πρῶτε λαχανᾶ... σὲ προσφωνεῖ καὶ δι' ἐμοῦ τῶν Ἀθηναίων ἢ πόλεις... ὁ οἶρ Τρικούπης ἀπλώσε 'στὸν ἥλιο τραχανᾶ, καὶ ὅλα μας κατήντησαν ἐξώλης καὶ πρῶλης.

Σὺ ρητορεύεις, Ἀρχηγέ, καὶ τὰ ἐδάφη βρέμουν καὶ συμμαχίαι τετραπλαῖ καὶ ὀκταπλαῖ σὲ τρέμουν, τοὺς δὲ ἀνάνδρους καὶ δειλοὺς μὲ θάρρος ἐξοπλίζεις καὶ τὴν Ἑλλάδα ξυγκυκᾶς καὶ τὴν ξυγγογγυλίζεις.

Ἐσὺ καὶ πάλιν, Ἀρχηγέ, παρηγορίαν δῶσε καὶ ἄστραψε καὶ βρόντησε καὶ τὴν Ἑλλάδα σῶσε, καὶ ἄλλαξέ μας ὅπως πρὶν Χριστὸν καὶ Παναγίαν μ' ἐπιστρατείας, μὲ φωνάς, μὲ λαχανοφαγίαν.

(Βάλλει δὲν ὀγκανισμὸν τοῦ ρήτορος ἢ ὄνος καὶ γίνεται ὀξύτερος τοῦ Φασουλῆ ὁ τόνος.)

ΦΑΣ.—Ἐπίτρεψον καὶ εἰς ἐμέ, ὦ κεφαλὴ μεγάλη, εἰς τὴν ψυχράν καρδίαν μου κι' ἐγὼ νὰ ἐπιτρέψω 'στῶν δούλων τὰ παθήματα ὀλίγον τι νὰ πάλῃ καὶ μὲ κυπαρισσόμηλα τὴν κόμην μου νὰ στέψω. Ἄν ὅμως ἡ καρδία μου σταθῇ ψυχρὰ καὶ στείρα καὶ τόσας μαύρας συμφορὰς κυττάζει ἐν ἀνέσει, ἐγὼ εἰς σὲ τὴν παραιτῶ, τὸν θαυμαστὸν σωτήρα, καὶ κύπα τὴν ἀλύπητα ὡς ὅτου νὰ πονέσῃ.

Σὺ ὁ ἐτάζων τοὺς νεφροὺς ἀνθρώπων καὶ καρδίας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ζῇ μὲ διαρκεῖς εὐδίας, σὺ ἐμβαλὼν εἰς ὅλους μας πολεμικὰ δαιμόνια, κι' ἐπίτρεψον, ὦ Ἀρχηγέ, εἰς ἀναισθητοὺς τόσους καρδιακὰ νοσήματα νὰ πάθουν μακροχρόνια κι' ὀξεταν φυματίωσιν καὶ ἀνιάτους νόσους.

(Ἀφίνει αἰφνης δεῦτερον ὀγκανισμὸν ἢ ὄνος καὶ φθάνει 'στὴν διαπασὼν τοῦ Φασουλῆ ὁ τόνος.)

ΦΑΣ.—Ναί, ἄνερ λαοπρέδλητε, σοφὲ καρδιογνώστα, ἐπίτρεψον, καὶ εἰς ἐμέ κι' εἰς κάθε τρελλο-Κώστα νὰ ὀγκανίξῃ θούρια καὶ πατριωτισμὸν κι' εἰς ἑξαψιν νὰ ἐρχεται καὶ εἰς παροξυσμὸν.

Ναί, Ἀρχηγέ... ἀγέρωχος πρὸ τῶν τυράννων στήθε... πετοσόκοφε τὰς κάρδας τῶν καὶ θὲς ἐπὶ πινάκων, κι' ἄς ἀλαλάζουν γύρω σου τὰ μανιῶδη πλήθη ρητόρων, ἀσματοκαμπῶν, μετεωροφενάκων.

(Τοιαῦτα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ὁ ρήτωρ προσφωνεῖ, ὁπότεν ἐβδόμος σεισμὸς τὸ ἔδαφος δονεῖ, καὶ ἡ γαϊδάρικη πηλαλεῖ σὺν νὰ τῆς ἔχουν νέφτι κι' ἀνάσκελα ὁ Φασουλῆς μὲ τὰ μύθρα τοῦ πέφτει, καὶ τοῦ Κουτρούλη γίνεται τὸ πανηγύρι τότε καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσαρα κι' οἱ ἄλλοι πατριῶται. Τοιούτων ἐτυχε τιμὴν Ἡγέτης ὁ πολὺς, κι' ἀφοῦ παρ' ὅλων ἤκουσε καὶ εἶπε τὰ εἰκότα, 'στὴν αἰθουσάν του δέχεται γυνώριμους προσφιλεῖς μὲ τὸ καπέλο τὸ στακτὴ καὶ μὲ τὴν ρεδιγκότα.)